

การจัดการเรียนการสอนนักเรียนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมาให้เข้มแข็ง ในสังคมยุคดิจิทัล

The instructional management of elementary school students In NakhonRatchasima province strengthens the digital society

จำเริญ วิเชียรรัตน์* สิทธิพร สุนทร** รัชนิดา ไสยรส***

Received: November 17, 2018

Revised: January 10, 2019

Accepted: March 3, 2019

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ระดับการจัดการเรียนการสอนนักเรียนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมาให้เข้มแข็งในสังคมยุคดิจิทัล 2) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนนักเรียนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมาให้เข้มแข็งในสังคมยุคดิจิทัล และ 3) รูปแบบการจัดการเรียนการสอนนักเรียนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมาให้เข้มแข็งในสังคมยุคดิจิทัล โดยระยะที่ 1 การวิจัยเชิงปริมาณ มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน จากสูตรการสุ่มกลุ่มตัวอย่างของยามาเน่ ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ ระยะที่ 2 การวิจัยเชิงคุณภาพ มีผู้ให้ข้อมูลการสัมภาษณ์และการประชุมกลุ่มย่อย จำนวน 69 คน จากการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน การวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุโดยวิธี Stepwise และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนการสอนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมา โดยรวมอยู่ในระดับมาก

1. ความเข้มแข็งของนักเรียนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมาในสังคมยุคดิจิทัล โดยรวมอยู่ในระดับมาก

* นักศึกษาปริญญาเอก หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

** หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

*** หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

2. ความสัมพันธ์ของการจัดการเรียนการสอนนักเรียนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมากับความเข้มแข็งในสังคมยุคดิจิทัล ค่าความสัมพันธ์โดยรวมอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ .594 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. การจัดการเรียนการสอนของนักเรียนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมาให้เข้มแข็งในสังคมยุคดิจิทัลสามารถเขียนสมการถดถอยในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานได้ ดังนี้ สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ $Y = .838 - .497 X_1 + .316X_2 + .179X_3 + .323X_5 + .444X_7$, สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน $Z_r = -.474Z_1 + .357Z_7 + .305Z_5 + .292Z_2 + .161Z_3$

คำสำคัญ : การจัดการเรียนการสอน, เข้มแข็ง, สังคมยุคดิจิทัล

Abstract

The study was designed to investigate; the level of administration for primary student educational strength in the digital society era in Nakhon Ratchasima province, factors influencing administration for primary student educational strength in the digital society era in the area of study, and to create model for administration for primary student educational strength in the digital society era in the area of study. The study was mixed in nature-quantitative and qualitative methods. With respect to the quantitative method, the sample of the study was comprised of 400 people. The study instrument was a set of self-administered questionnaires. The samples of the second group, In regard to the qualitative method, comprised of 69 persons. The statistics used for data analysis were frequency, percentage, mean and standard deviation. The statistic used for hypothesis test were Pearson's co-relation, multiple regression by stepwise and data analysis for qualitative result. The results found were as follows.

1. The level of instructional management in Nakhon Ratchasima province, as a whole, was rated at a high level.

2. The level of primary student educational strength in the digital society era in Nakhon Ratchasima province, as a whole, was rated at a high level.

3. The relationship between instructional management and primary student educational strength in the area of study, as a whole, was rated at a medium level (.594).

4. The administration for primary student educational strength in the digital society era in Nakhon Ratchasima province of study could be displayed in

equation in form of raw and standard marks as follows; The regression equation of raw score $Y = .838 - .497 X_1 + .316 X_2 + .179 X_3 + .323 X_5 + .444 X_7$, The regression equation of standard score $Z_r = -.474 Z_1 + .357 Z_7 + .305 Z_5 + .292 Z_2 + .161 Z_3$

Keyword: learning management, Strong, Digital Society

1. บทนำ

ปัญหาการจัดการศึกษาไทยเกิดจากการจัดการศึกษาที่ไม่สอดคล้องกับสภาวะปัญหาของการศึกษาและระบบการเรียนรู้ของไทยปัญหาที่สำคัญในปัจจุบัน วิทยากร เชียงกูล (2553 : 115) และภากรดี อนันต์นาวิ (2552 : 321) ได้สรุปไว้ดังนี้ 1) ปัญหาการจัดการและโอกาสทางการศึกษา เนื่องจากรัฐจัดการศึกษาแบบเสมอภาคคือเน้นความเท่าเทียมกันทั้งประเทศจึงทำให้คนส่วนใหญ่ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำไม่สามารถเข้าถึงการบริหารของรัฐได้หรือเข้าถึงได้แต่เพียงสถานศึกษาที่ด้อยคุณภาพเกิดความเหลื่อมล้ำในสังคมทำให้คนจนขาด โอกาสทางการศึกษาในทุกระดับการศึกษา 2) ปัญหาคุณภาพการศึกษาแม้ว่าจะมีการปฏิรูปการศึกษาโดยการตราเป็นพระราชบัญญัติการศึกษาแต่คุณภาพของการศึกษายังไม่ดีขึ้นจะเห็นได้ว่าผลของการทดสอบระดับชาติของนักเรียนต่ำลงอย่างต่อเนื่อง 3) ปัญหาความด้อยพัฒนาทางการศึกษาและวิจัยด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีขาดแคลนครูอาจารย์ที่เข้าใจวิทยาศาสตร์สามารถสอนเพื่อสร้างความรู้และสร้างความสนใจให้แก่ นักเรียนได้ 4) ปัญหาครู งบประมาณ และเทคโนโลยีการศึกษา โดยเฉพาะชนบทจะขาดแคลนครูและบุคลากรทางการศึกษามาระบบการผลิตครูยังไม่ค่อยมีคุณภาพการพัฒนาครูการอบรมอยู่ในระดับไม่น่าพอใจครูยังไม่เปลี่ยนวิธีการสอน 5) ปัญหาทรัพยากรและการลงทุนการศึกษาแม้ว่ากระทรวงศึกษาธิการ จะได้รับจัดสรรงบประมาณมากกว่ากระทรวงอื่นๆแต่ส่วนมากจะเป็นเงินเดือนงบลงทุนมีน้อยมากทำให้ไม่สามารถจัดหาสื่อวัสดุอุปกรณ์ที่ทันสมัยมาพัฒนาการศึกษาได้ 6) ปัญหากองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษาที่ผ่านมายังไม่มีความเป็นธรรมและมีประสิทธิภาพรัฐเริ่มจัดสรรงบประมาณลดลงในปีการศึกษา 2542 ทำให้นักเรียนที่ยากจนมีโอกาสกู้ได้เพียงส่วนหนึ่งของผู้ที่ต้องการกู้ เท่านั้น 7) ปัญหาด้านสื่อและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาที่ยังปฏิรูปด้านสื่อและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาได้น้อยเนื่องจากโครงสร้างพื้นฐานกิจการด้านโทรคมนาคมและเทคโนโลยีสารสนเทศมีน้อยมารวมอยู่ในส่วนกลางบุคลากรขาดความรู้ 8) ปัญหาการจัดการศึกษาของเด็กประถมวัยยังด้อยคุณภาพและประสิทธิภาพทั้งในด้านบริหารจัดการที่เลียงและครูที่ไม่เข้าใจเรื่อง จิตวิทยาการเรียนรู้ของเด็ก 9) ปัญหาด้านปริมาณซึ่งรัฐยังจัดให้บริการเด็กวัยเรียน 6- 17 ปี ได้ไม่ทั่วถึงโดยเฉพาะมัธยมศึกษาตอนปลายที่ไม่มีโอกาสได้เรียนถึงร้อยละ 41.54 ของประชากรวัยเดียวกัน 10) ปัญหาการสร้างแรงจูงใจและค่านิยมในการเรียนรู้จะเห็นว่าเยาวชนคนไทยต้องการปริญญามากกว่าอยากเรียนรู้เพราะนิสัยเห็นแก่ตัวมากกว่าการสร้าง ความเข้าใจเรื่อง การพึ่งพาช่วยเหลือซึ่งกันและกัน 11) ปัญหาการศึกษาสำหรับคนพิการคนด้อยโอกาสคนมีความสามารถพิเศษที่ยังขาดการรับรู้และความสนใจที่จะช่วยพัฒนา

อย่างจริงจังรวมทั้งขาดองค์การดูแลเฉพาะ และขาดงบประมาณ 12) ปัญหากลุ่มอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมอาชีพ ซึ่งมีปัญหาทั้งด้านคุณภาพค่าตอบแทนและค่านิยม 13) ปัญหากลุ่มอุดมศึกษาซึ่งเติบโตแต่ปริมาณสนใจที่จะขยายปริมาณมากกว่าคุณภาพ 14) ปัญหากลุ่มผู้รับบริการการศึกษาอื่นๆที่อยู่ชายขอบ ขาดความสนใจและทรัพยากร เช่นการศึกษาของสงฆ์ การศึกษาเฉพาะทาง การฝึกอบรมระยะสั้น การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยจะเห็นได้ว่าการศึกษาของไทยในปัจจุบันยังมีปัญหามากมายที่รอการแก้ไขแม้ว่าจะได้ทำการปฏิรูปการศึกษารอบที่สองเพื่อสร้างคุณภาพแต่การดำเนินการเป็นไปอย่างเชื่องช้าเพราะความไม่พร้อมหลายด้านทั้งคน เงินและการจัดการโดยเฉพาะปัญหาการเมืองที่ขาดความต่อเนื่องทางนโยบายทำให้ปัญหาต่างๆไม่ได้รับการแก้ไขเท่าที่ควร

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง อาทิเช่น อนงค์ วิชัยรัมย์ (2554 :125) ได้ศึกษาเรื่องการบริหารจัดการหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนในตำบลดงใหญ่ อำเภอฟินมาย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต 7 ปรีดี แสงวิรุณ (2555 :53) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาการสอนแบบวิศวกรรมดิจิทัลโดยโครงการเป็นฐานเพื่อเสริมสร้างการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหา สำเร็จ นางสีคุณ (2557 :57) ได้ศึกษาเรื่องการใช้กลยุทธ์การจัดการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ที่เน้นการให้เหตุผลแบบนิรนัยเชิงสมมติฐานผ่านสื่อการเรียนรู้ดิจิทัล เรื่องพันธุกรรม เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการให้เหตุผลเชิงวิทยาศาสตร์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ชั้นปีที่ 3 ขนิษฐา จิตแสง (2556 :217-218) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมและรูปแบบการใช้บริการบนสื่ออินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดขอนแก่น อมร โต๊ะทอง (2555 :82-83) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมและผลกระทบจากการใช้อินเทอร์เน็ตผ่าน โทรศัพท์เคลื่อนที่ของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครแล้วพบว่าการเรียนรู้ในยุคปัจจุบันนี้เด็กนักเรียนจะเรียนรู้ผ่านสื่อในรูปแบบต่างๆ ที่ไม่ใช่เป็นการอ่านจากหนังสือหรือตำราอย่างในอดีตแล้ว ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนมีศักยภาพและความสามารถทัดเทียมกับผู้เรียนนานาชาติ ประเทศ การใช้เทคโนโลยีในการเรียนการสอนของโรงเรียนมาตรฐานสากล มุ่งพัฒนากระบวนการเรียนรู้ เพื่อนำพาสังคมไทยสู่สังคมแห่งภูมิปัญญาและสนองต่อคุณภาพชีวิตโดยตรง การเรียนรู้เทคโนโลยีจะช่วยปรับปรุงคุณภาพการศึกษาในการปรับเปลี่ยนสังคมไทยไปสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ การประกัน โอกาสของผู้เรียนให้เข้าถึงการเรียนรู้ตลอดชีวิตและเชื่อมโยงสังคมไทยสู่สังคมโลก สนับสนุนความเป็นพลโลกของคนรุ่นใหม่ สอดคล้องกับการปฏิรูปการศึกษาโดยการให้ผู้เรียนทุกคนมีโอกาสใช้เทคโนโลยี เพื่อการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพพอเพียง และทั่วถึง ผู้เรียนมีความรู้ด้านเทคโนโลยีในระดับพื้นฐานเพื่อสามารถเข้าถึง ค้นคว้า รวบรวม และประมวลผลจากแหล่งความรู้ต่างๆ นำไปสร้างองค์ความรู้ใหม่ ตลอดจนรู้จักบูรณาการความรู้ด้านเทคโนโลยีและการจัดการสารสนเทศ ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีและพัฒนาจริยธรรมเชิงบวกในการใช้เทคโนโลยีเป็นสื่อในการเรียนรู้ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้ตลอดชีวิตและพัฒนากระบวนการคิดวิเคราะห์อย่างยั่งยืนจากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยในฐานะครู

ผู้ปฏิบัติหน้าที่สอนนักเรียนในระดับประถมศึกษามากกว่า 20 ปีและเป็นนักศึกษารัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิตสาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชนจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการจัดการเรียนการสอนนักเรียนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมาให้เข้มแข็งในสังคมยุคดิจิทัล เพื่อจะเป็นข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและเท่าเทียมกับการศึกษาในระดับสากลต่อไป

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาระดับการจัดการเรียนการสอน นักเรียนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมาให้เข้มแข็งในสังคมยุคดิจิทัล
2. เพื่อศึกษาระดับความเข้มแข็งในสังคมยุคดิจิทัลของการนักเรียนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมา
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอน นักเรียนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมาให้เข้มแข็งในสังคมยุคดิจิทัล
4. เพื่อสร้างรูปแบบการจัดการเรียนการสอน นักเรียนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมาให้เข้มแข็งในสังคมยุคดิจิทัล

3. วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ระยะที่ 1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ ได้แก่ ผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ศึกษาในเทศก์บุคลากรทางการศึกษาอื่น ตามมาตรา 38 ค (2) จำนวน 502 คน ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 1,242 คน ข้าราชการ จำนวน 12,597 คน และผู้ปกครอง จำนวน 156,710 คน รวมทั้งหมดจำนวน 171,051คน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 1,2,3,4,5,6,7 ข้อมูล ณ วันที่ 1 กันยายน 2559) คำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างตามสูตรของ Yamane (1973 :727) ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน

1.2 ระยะที่ 2 ผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยเชิงคุณภาพ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1.2.1 ในการประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group) จำนวน 35 คนประกอบด้วย ผู้แทนจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา จำนวน 4 คน ผู้แทนผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 7 คน ผู้แทนครู จำนวน 7 คน ผู้แทนศึกษานิเทศก์จังหวัด จำนวน 7 คน ผู้แทนผู้ปกครอง จำนวน 7 คน ผู้แทนนักเรียน จำนวน 7 คน

1.2.2 ผู้ให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์เชิงลึก จำนวน 34 คนประกอบด้วย ผู้แทนจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา จำนวน 4 คน ผู้แทนผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 7 คน ผู้แทนครู

จำนวน 7 คนผู้แทนศึกษาธิการจังหวัด จำนวน 2 คนผู้แทนผู้ปกครอง จำนวน 7 คนผู้แทนนักเรียน จำนวน 7 คนทั้งนี้ไม่ใช่บุคคลเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่างในการประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยเชิงปริมาณในการวิจัยครั้งนี้ เครื่องมือจะเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน นักเรียนระดับประถมในจังหวัด นครราชสีมาให้เข้มแข็งในสังคมยุคดิจิทัล จำนวน 4 ตอน

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยคุณภาพ ผู้วิจัยใช้แบบ สัมภาษณ์และข้อคำถามในการประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group) ที่พัฒนามาจากการวิเคราะห์ ข้อมูลเชิงปริมาณโดยเลือกประเด็นที่น่าสนใจมาสร้างเป็นแบบสัมภาษณ์พร้อมทั้งศึกษาจาก แนวคิด ทฤษฎี เอกสาร นิยามคำศัพท์ และงานวิจัยเกี่ยวข้องให้ครอบคลุมกรอบแนวคิด เป็น แบบสัมภาษณ์แบบกำหนดแนวทางไว้ (In depth interview)

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบวิธีการเก็บข้อมูลที่มีความหลากหลายเพื่อให้ได้ ผลการวิจัยที่สมบูรณ์และมีความน่าเชื่อถือในระดับสูง โดยมีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย เชิงปริมาณและคุณภาพ ดังนี้

3.1 ขออนุญาตรับรองและแนะนำตัวผู้วิจัยจากคณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ถึงกลุ่มตัวอย่างและกลุ่มเป้าหมาย เพื่อขออนุญาตในการความ ร่วมมือเก็บรวบรวมแบบสอบถาม ดำเนินการจัดประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group) และ สัมภาษณ์เชิงลึก

3.2 การวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยแต่งตั้งผู้ช่วยผู้วิจัย อำเภอละ 1 คน เพื่อเก็บรวบรวม แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างโดยผู้วิจัยจะชี้แจงวิธีการและขั้นตอนให้กับผู้ช่วยผู้วิจัย ก่อนลงมือ เก็บข้อมูลและดำเนินการเก็บรวบรวมแบบสอบถามให้ครบ จำนวน 400 คน

3.3 การวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสัมภาษณ์ด้วยตัวเองทุกคน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลการจัดการนักเรียนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมาให้ เข้มแข็งในสังคมยุคดิจิทัลและความเข้มแข็งในสังคมยุคดิจิทัลของนักเรียนระดับประถมใน จังหวัดนครราชสีมา

4.2 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอน นักเรียน ระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมาให้เข้มแข็งในสังคมยุคดิจิทัล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ตาม สถิติการหาความสัมพันธ์ด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) และการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุ (Multiple Regression) โดยวิธี Stepwise

4.3 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้วิธีการวิเคราะห์แบบอุปนัย (Inductive Analysis) โดยกำหนดขั้นตอนการวิเคราะห์ ดังนี้

4.3.1 นำข้อมูลที่ได้มาเรียบเรียงในรูปแบบของข้อความโดยการจัดกลุ่มประเด็น (Grouping)

4.4.2 ทำการวิเคราะห์ตามประเด็นของข้อมูล โดยการอธิบายความ (Explanation) และการตีความข้อมูล (Interpretation) ที่ได้โดยเชื่อมโยงกับทฤษฎีที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์

4.4.3 อภิปรายผลพร้อมพรรณนาความ (Description) ข้อมูลตามทฤษฎีและปรากฏการณ์เพื่อสร้างข้อสรุปและข้อเสนอแนะ

5. สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนการสอน นักเรียนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมาให้เข้มแข็งในสังคมยุคดิจิทัลสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. ระดับการจัดการเรียนการสอนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมา โดยรวมอยู่ในระดับมากเมื่อเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย คือ ด้านการจัดการหลักสูตรรองลงมาคือ ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนด้านการเรียนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและด้านการทดสอบและประเมินผลด้านการส่งเสริมการเรียนรู้ด้านรูปแบบการใช้สื่อ และด้านระบบจัดการข้อมูล อยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 1 ด้าน คือ ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อ

2. ระดับความเข้มแข็งของนักเรียนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมาในสังคมยุคดิจิทัล โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านมีระดับความเข้มแข็งอยู่ในระดับมาก จำนวน 5 ด้าน เรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย คือ ด้านความสามารถในการสื่อสาร รองลงมาคือ ด้านความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต ด้านความสามารถในการใช้เทคโนโลยี ด้านความสามารถในการแก้ปัญหาเป็น และด้านความสามารถในการคิด

3. ความสัมพันธ์ของการจัดการเรียนการสอนนักเรียนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมากับความเข้มแข็งในสังคมยุคดิจิทัล โดยรวมมีค่าความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ .594 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ปัจจัยการจัดการหลักสูตร การส่งเสริมการเรียนรู้ ระบบจัดการข้อมูล กระบวนการจัดการเรียนการสอน รูปแบบการใช้สื่อ พฤติกรรมการใช้สื่อ การเรียนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และการทดสอบและประเมินผล มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนนักเรียนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมาให้เข้มแข็งในสังคมยุคดิจิทัล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตัวแปรการจัดการเรียนการสอนนักเรียนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมาให้เข้มแข็งในสังคมยุคดิจิทัลโดยรวมทั้ง 5 ตัว สามารถเขียนสมการถดถอยในรูปแบบคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานได้ดังต่อไปนี้

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ $Y = .838 - .497 X_1 + .316X_2 + .179X_3 + .323X_5 + .444X_7$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน $Z_r = -.474Z_1 + .357Z_7 + .305Z_5 + .292Z_2 + .161Z_3$

รูปแบบการจัดการเรียนการสอนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมาให้เข้มแข็งในสังคมยุคดิจิทัลประกอบด้วยปัจจัยด้านการจัดการหลักสูตร ด้านการส่งเสริมการเรียนรู้ ด้านระบบจัดการข้อมูล ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอน ด้านรูปแบบการใช้สื่อ ด้านพฤติกรรมการใช้สื่อ ด้านการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญด้านการทดสอบและประเมินผล ทั้งนี้ควรส่งเสริมให้ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่เกี่ยวข้องปรับทัศนคติระบบความคิดในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้อินเทอร์เน็ตอย่างมีประสิทธิภาพและพัฒนาครูให้สามารถปรับตัวและเรียนรู้ร่วมกัน ในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ตลอดจนสร้างกฎกติกาการยาพในการสื่อสารผ่านสังคมออนไลน์ เพื่อสร้างภูมิคุ้มกันในการดูแลผู้เรียนอันเป็นการเตรียมความพร้อมในการใช้สื่อสังคมออนไลน์ที่เหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักและเห็นความสำคัญของการใช้สื่ออย่างถูกต้องด้วย

6. อภิปรายผล

ผลการศึกษาเรื่องการจัดการเรียนการสอนนักเรียนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมาให้เข้มแข็งในสังคมยุคดิจิทัล สามารถอภิปรายผลตามผลการวิจัย ดังนี้

1. จากผลการวิจัย พบว่า ระดับการจัดการเรียนการสอนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมาอยู่ในระดับมาก ซึ่งในความคิดเห็นของผู้วิจัยมีมุมมองที่สอดคล้องกับผลการวิจัยว่า การศึกษาตัวแปรที่นำมาศึกษานั้นมีความสอดคล้องกับเป้าหมายจริงการจัดการเรียนการสอนนักเรียนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมาอยู่แล้ว กล่าวคือ จากที่ผู้วิจัยปฏิบัติหน้าที่โดยตรงพบว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีการให้ความสำคัญต่อการจัดการในด้านการจัดการหลักสูตรเป็นอย่างมาก กล่าวคือ ได้มีการมุ่งพัฒนาหลักสูตรในเชิงวิชาการที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ ยิ่งในยุคดิจิทัลแบบนี้ที่ทางหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ในระดับจังหวัด ได้มีการบูรณาการพัฒนาศูนย์การเรียนรู้ร่วมกัน อาทิ มีการปรับลดชั่วโมงการเรียนแบบเก่าลง โดยให้มีการลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้ กล่าวคือ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีเวลาศึกษาค้นคว้าข้อมูลด้วยตนเองมากขึ้น มีอิสระในการเรียนมากขึ้น ทางด้านบทบาทของครูเองก็มีการเปลี่ยนแปลงไปตามปัจจัยการจัดการหลักสูตรด้วยเช่นกัน คือ ต้องมีการพัฒนาทักษะของตนเอง ให้สามารถพัฒนาผู้เรียนไปยังจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ต้องการได้ รองลงมา คือ ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอน ด้านการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและด้านการทดสอบและประเมินผล ด้านการส่งเสริมการเรียนรู้ ด้านรูปแบบการใช้สื่อ ก็มีความสำคัญตามลำดับ เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ในลักษณะที่ต้องพึ่งกันแบบห่วงโซ่ กล่าวคือ เมื่อหลักสูตรการเรียนการสอนมีความสมบูรณ์แบบแล้ว เพื่อรักษาระดับมาตรฐานของความเข้มแข็งในการจัดการเรียนการสอนให้อยู่เกณฑ์ที่ดีตลอดไปนั้น การให้ความสำคัญในการ

ส่งเสริมการเรียนรู้ ที่ต้องมีสอดคล้องกันกับหลักสูตร เพื่อพัฒนาผู้เรียนก็ย่อมเป็นปัจจัยให้ ความสำคัญตามมามากด้วย โดยเฉพาะในยุคดิจิทัลเช่นนี้จะมองข้ามเสียไม่ได้เลย จึงได้มีการนำ เทคโนโลยีมีปรับใช้ในการเรียนการสอนมากขึ้น ซึ่งสังเกตได้จากทุกโรงเรียนในจังหวัดนครราชสีมา มีการใช้คอมพิวเตอร์เป็นตัวส่งเสริมการปฏิบัติในการจัดการนักเรียนทั้งสิ้น ซึ่งมีการปรับปรุงและ พัฒนาซอฟต์แวร์ในเวอร์ชันใหม่ๆ อยู่เสมอเพื่อให้ความสอดคล้องต่อการทำงานที่มีการเปลี่ยนแปลง อยู่ในตลอดเวลาในยุคดิจิทัล อีกทั้งได้มีการจัดซื้ออุปกรณ์ในด้านไอทีเพื่อเติม เช่น โปรเจคเตอร์ วิทยุแลเซอร์ และในบางโรงเรียนที่มีกำลังในเรื่องของงบประมาณก็ได้มีการพัฒนาห้องเรียนไปสู่ ห้องเรียนอัจฉริยะ หรือห้องเรียนสมาร์ทรูม ที่ให้นักเรียนได้ใช้สมาร์ทโฟนในการเรียนการสอน ใช้ อินเทอร์เน็ตในการเปิดโลกเพื่อกระตุ้นพัฒนาการนักเรียนให้มีทักษะการคิดวิเคราะห์ อยากที่เรียนรู้ อยากลอง ทำให้นักเรียนมีจิตนาการในการเรียนรู้ควบคู่กับการใช้สื่อทางเทคโนโลยี ซึ่งผลที่ตามคือ การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ในขณะเดียวกันต้องไม่ลืมว่าครูเองก็เป็นผู้มี ความสำคัญในบทบาทที่แตกต่างกันแต่มีเป้าหมายเดียวกันคือพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ มีทักษะและ มีเจตคติที่ดีในการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพ ด้วยเหตุปัจจัยทางสังคม เทคโนโลยีและการ สื่อสารที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้การจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล เน้นพัฒนาผู้เรียนให้ทันกับยุคสมัย ทันกับปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งโดยตรงและโดยอ้อม สามารถก้าวผ่านอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้ด้วยการ ใช้ความรู้ ทักษะ และเจตคติที่ได้รับการพัฒนามาจากห้องเรียนและนอกห้องเรียนโดยมีครูทำหน้าที่ ตามบทบาทต่าง ๆ อย่างเต็มเปี่ยมด้วยประสิทธิภาพ สอดคล้องกับผลงานวิจัยของบุหงา ชัยสุวรรณ และพรพรรณ ประจักษ์เนตร (2558 : 31) ได้ศึกษาเรื่อง“พฤติกรรมการใช้สื่อใหม่ของวัยรุ่นนอายุ ระหว่าง 10-19 ปี ผลการวิจัยทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพแสดงให้เห็นว่าวัยรุ่น ที่ศึกษาอยู่ในระดับ ประถมศึกษาและมัธยมศึกษาเปิดรับสื่อใหม่ ประเภทไลน์และเฟซบุ๊กผ่านสมาร์ทโฟน (Smartphone) มากที่สุดเมื่อพิจารณาถึงการมีพฤติกรรมเนื่องจากการใช้สื่อใหม่พบว่านักเรียนใช้ สมาร์ทโฟน (Smartphone) อินเทอร์เน็ต และเฟซบุ๊ก ติดต่อกันโดยเฉลี่ยเกือบชั่วโมงครึ่งและใช้ ต่อเนื่องโดยไม่ทำอย่างอื่นนานสุดถึงเกือบสองชั่วโมง งานวิจัยให้ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายว่าภาครัฐ ที่เกี่ยวข้องจึงควรมีกระบวนการส่งเสริมการเรียนรู้เท่าทันสื่อ (Media Literacy) และความคล่องใน สื่อ (Digital Fluency) เพื่อจะช่วยกระตุ้นให้กลุ่มเด็กและเยาวชนมีความสามารถที่จะกำหนดความรู้ ทักษะและทัศนคติที่จำเป็นในการที่จะสามารถใช้อินเทอร์เน็ตได้อย่างปลอดภัย”

2. จากผลการวิจัย พบว่า ระดับความเข้มแข็งของนักเรียนระดับประถมในจังหวัด นครราชสีมาในสังคมยุคดิจิทัล โดยรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งในความคิดเห็นของผู้วิจัยมีมุมมองที่ สอดคล้องกับผลการวิจัยว่า นับความเป็นจริงนั้นการข้อมูลจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ มีมูลความ จริงที่สอดคล้องกับผลสัมฤทธิ์ของหน่วยงาน ที่บุคลากรทางการศึกษาในระดับประถมศึกษาใน จังหวัดนครราชสีมาได้ให้ความสำคัญและนำมาเป็นตัวชี้วัดบรรจุเป็นนโยบายและแผนการพัฒนา สถานศึกษา กล่าวคือ ด้านความสามารถในการสื่อสาร ได้มีการสอดแทรกวัฒนธรรมไทย วัฒนธรรมท้องถิ่นประจำจังหวัดนครราชสีมาที่สำคัญ เช่น การใช้ภาษาถิ่น ขนบธรรมเนียมการ

เคารพผู้ใหญ่ เช่น ความมีน้ำใจต่อเพื่อนร่วมชั้นเรียน การใช้คำพูดที่อ่อนหวาน ไพเราะกับผู้ใหญ่ กิริยามารยาท มีการฝึกให้นักเรียนมีการวิเคราะห์แยกแยะว่าสิ่งใดควร สิ่งใดไม่ควร โดยอาศัยความร่วมมือจากผู้ปกครองทางบ้านในการฝึกฝนทักษะ ด้านความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต ซึ่งสังคมของจังหวัดนครราชสีมาที่มีความได้เปรียบในพื้นที่ฐานความเป็นอยู่ที่มีสังคมความเป็นกันเองในระดับครอบครัว เครือญาติ ที่มีสังคมที่พึ่งพาเกื้อกูลกัน และมีความเข้าอกเข้าใจกันเป็นอย่างดี จึงทำให้นักเรียนได้รับการถ่ายทอดความรู้สึกลึกซึ้งในการใช้ชีวิตได้อย่างเหมาะสม จากการอบรมสั่งสอนของครอบครัวซึ่งเป็นส่วนที่มีความสำคัญมากกว่าการฝึกฝนที่โรงเรียน สอดคล้องกับแนวคิดของ สอดคล้องกับแนวคิดของ อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (2553 :7-9) ได้กล่าวถึง “วิสัยทัศน์และเป้าหมายการจัดการศึกษาไว้ว่า เน้นการเรียนรู้ตลอดชีวิตและมีเป้าหมายหลัก 3 ข้อ คือ การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาและการเรียนรู้ของคนไทยเพิ่มโอกาสทางการศึกษาและจัดการศึกษาโดยการส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วม” ดังนั้นจากประสบการณ์ของผู้วิจัยจึงมีมุมมองว่าครูเป็นเพียงแค่ผู้ที่ประสิทธิประสาททักษะให้นักเรียนการเกิดสร้างจิตสำนึกที่ดี ด้านความสามารถในการใช้เทคโนโลยี ได้มีการมุ่งมั่นและพัฒนาความสามารถในการเลือกและใช้เทคโนโลยีด้านต่างๆ ได้อย่างมีคุณภาพและเหมาะสม โดยเฉพาะการใช้สื่อโซเชียลมีเดีย ที่มีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยีที่ดีจากการสนับสนุนของผู้ปกครองในการซื้ออุปกรณ์ไอทีให้นักเรียนได้มีโอกาสพัฒนาศักยภาพการใช้งานอยู่ตลอดเวลา ทำให้การพัฒนาตนเองอย่างเพิ่มพูนด้านความสามารถในการแก้ปัญหาเป็น มีการส่งเสริมการเรียนรู้แบบพึ่งพาอาศัยกันระหว่างครูกับนักเรียน กล่าวคือ ในยุคดิจิทัลเข้ามามีบทบาทนั้น ครูผู้มียุคมากก็อาศัยการเรียนรู้ใหม่ๆ จากกระแสสังคมของนักเรียนในการสร้างสรรค์แผนการเรียนการสอน โดยครูเป็นฝ่ายเรียนรู้ไปพร้อมๆ กันกับนักเรียน ในการลองผิด ลองถูก และให้คำแนะนำเพื่อพบเจอในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมตามวัย และด้านความสามารถในการคิด จากการให้ความสำคัญในความสามารถของด้านต่างๆ ที่ผ่านมาข้างต้น ส่งผลทำให้เกิดมีทักษะในการคิดที่สร้างสรรค์และจินตนาการอย่างไม่มีสิ้นสุดจึงระหว่างบุคคลากรทางการศึกษาที่สัมพันธ์กัน กล่าวคือ นักเรียนการพัฒนาอย่างสร้างสรรค์ส่งผลให้ครูมีแรงจูงใจคิดและพัฒนาตนเองเพื่อให้ที่จะหาความรู้ใหม่ๆ มาเพื่อทำการสอน หน่วยงานเห็นผลงานจากผลสัมฤทธิ์จากครูและนักเรียนก็ย่อมสะท้อนทำให้เกิดยุทธศาสตร์การพัฒนาการจัดการเรียนการสอนจึงทำให้ในภาพรวมของระดับความเข้มแข็งของนักเรียนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมาในสังคมยุคดิจิทัล โดยรวมอยู่ในเกณฑ์ที่ดีมาก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ปรีดี เสงวิวัฒน์(2555 :53) ได้ศึกษาเรื่อง “การพัฒนาการสอนแบบวิศวกรรมดิจิทัลโดยโครงการเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหาบทความนี้เป็นการศึกษาทฤษฎีและแนวคิดจากเอกสารต่างๆ เพื่อนำเสนอแนวคิดในการพัฒนาการสอนแบบวิศวกรรมดิจิทัลโดยโครงการเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหา ด้วยการนำความรู้ในด้านวิศวกรรมดิจิทัลมาใช้ในกระบวนการเรียนรู้ด้วยโครงการ ซึ่งเป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ทำให้เกิดการคิดวิเคราะห์ การแก้ปัญหาและการร่วมมือกันทำงาน ส่งเสริมให้ผู้เรียน

สร้างความรู้ด้วยตนเอง การจัดกิจกรรมในการเรียนรู้ไม่ได้เน้นที่ผลลัพธ์ที่ได้จากการทำ โครงการ เพียงอย่างเดียว แต่จะพิจารณาขั้นตอนต่างๆ ใน ระหว่างการทำโครงการว่าได้นำความรู้และทักษะในการแก้ปัญหาทำให้เกิดประโยชน์อย่างไร เทคโนโลยี ทางด้านวิศวกรรมดิจิทัลที่นำมาใช้ควรออกแบบช่วยสนับสนุนผู้เรียนให้เกิดการคิดวิเคราะห์และสร้างความรู้ที่มีความหมาย”

3. ความสัมพันธ์ของการจัดการเรียนการสอนนักเรียนระดับประถมในจังหวัด นครราชสีมากับความเข้มแข็งในสังคมยุคดิจิทัล โดยรวมมีค่าความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง สำหรับในความคิดเห็นของผู้วิจัยมีมุมมองที่สอดคล้องกับผลการวิจัยว่า จากค่าความสัมพันธ์ที่อยู่ในระดับปานกลางอาจเป็นเพราะนโยบายความเป็นจริงการจัดการเรียนการสอนนักเรียนระดับประถม ในจังหวัดนครราชสีมา มีการแบ่งกลุ่มของสถานศึกษา ออกเป็นกลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลาง ใหญ่ โดยยึดจากปริมาณของนักเรียนเป็นสำคัญ ซึ่งสะท้อนการจัดสรรงบประมาณของรัฐในปัจจุบันที่ เพิ่มขึ้นตามจำนวนนักเรียน ทำให้โรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลางมีงบประมาณที่ไม่ได้จากรัฐน้อย มากเมื่อเทียบกับโรงเรียนขนาดใหญ่ ซึ่งความเหลื่อมล้ำทางด้านงบประมาณ ทั้งจากภาครัฐและ ความสามารถของโรงเรียนในการหางบประมาณสนับสนุนจากภายนอกเป็นประเด็นที่ส่งผลกระทบต่อ ประสิทธิภาพการจัดการเรียนการสอนและการส่งเสริมสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่เอื้อการเรียนรู้ อัน ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียน ได้แก่ โรงเรียนขนาดเล็กขาดแคลนวัสดุอุปกรณ์ เทคโนโลยีที่ทันสมัยเพราะว่ามีราคาแพง ไม่มีกำลังซื้อ กำลังงบประมาณในการจัดจ้างบุคลากรครู ในโรงเรียนขนาดใหญ่ไม่เพียงพอกับปริมาณนักเรียน ด้วยอัตราจ้างต่อเดือนที่มีผลตอบแทนน้อยส่ง ทำให้ไม่ค่อยมีใครอยากจะเป็นครูอัตราจ้าง หรือสนับสนุนการจ้างบางครั้งก็ขาดแคลนทำให้ จำนวนครูลดลง อีกทั้งครูที่มีอยู่ก็ขาดงบประมาณในการสนับสนุนในการฝึกอบรมเพิ่มเติม เป็นต้น ซึ่งส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่วัดผลจากคะแนนสอบของนักเรียน ดังนั้นอาจต้องมีการ ทบทวนนโยบายและวิธีการจัดสรรเงินงบประมาณใหม่ให้กับโรงเรียนขนาดเล็ก เพราะการจัดสรร งบประมาณที่ให้เงินงบประมาณตามจำนวนนักเรียนมีผลกระทบต่อโรงเรียนขนาดเล็กในจังหวัด นครราชสีมาด้วย สอดคล้องกับแนวคิดของวิทยากร เชียงกูล (2553, น. 115-138) และภาธรดี อนันต์นาวี (2552, น. 321-323) ที่ให้ความเห็นว่า ปัญหาการจัดการและโอกาสทางการศึกษา เนื่องจากรัฐจัดการศึกษาแบบเสมอภาคคือเน้นความเท่าเทียมกันทั่วประเทศจึงทำให้คนส่วนใหญ่ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำไม่สามารถเข้าถึงการบริหารของรัฐได้หรือเข้าถึงได้แต่เพียงสถานศึกษาที่ ด้อยคุณภาพเกิดความเหลื่อมล้ำในสังคมทำให้คนจนขาด โอกาสทางการศึกษาในทุกกระดั บการศึกษา ครู งบประมาณ และเทคโนโลยีการศึกษาโดยเฉพาะชนบทจะขาดแคลนครูและบุคลากร ทางการศึกษามากระบบการผลิตครูยังไม่ค่อยมีคุณภาพการพัฒนาครูการอบรมอยู่ในระดับไม่น่า พอใจครูยังไม่เปลี่ยนวิธีการสอน และปัญหาทรัพยากรและการลงทุนการศึกษาแม้ว่า กระทรวงศึกษาธิการ จะได้รับจัดสรรงบประมาณมากกว่ากระทรวงอื่นๆแต่ส่วนมากจะเป็นเงินเดือน งบประมาณมีน้อยมากทำให้ไม่สามารถจัดหาสื่อวัสดุอุปกรณ์ที่ทันสมัยมาพัฒนาการศึกษาได้

4. จากผลการวิจัย พบว่า การจัดการหลักสูตร การส่งเสริมการเรียนรู้ ระบบจัดการข้อมูล กระบวนการจัดการเรียนการสอน รูปแบบการใช้สื่อ พฤติกรรมการใช้สื่อ การเรียนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและการทดสอบและประเมินผล มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนนักเรียนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมาให้เข้มแข็งในสังคมยุคดิจิทัล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับในความคิดเห็นของผู้วิจัยมีมุมมองที่แตกต่างกับผลการวิจัยว่า ในการจัดการหลักสูตรของหน่วยงาน บุคลากรทางการศึกษาในระดับประถมศึกษาของจังหวัดนครราชสีมา นั้น ความเป็นจริงแล้วการให้ความสำคัญต่อการจัดการหลักสูตรเป็นอย่างมาก กล่าวคือ หลักสูตรมีความยืดหยุ่นคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคลากรผู้เรียนและครูผู้สอน มีการเรียนการสอนไม่ยึดหนังสือเรียน ไม่เน้นการเรียนแบบท่องจำ แต่เน้นให้คิดเป็นแก้ปัญหาได้ ต้องเป็นการเตรียมผู้เรียนให้พร้อมเพื่อใช้ชีวิตในโลกแห่งความเป็นจริง และเป้าหมายสำคัญที่สุด นั่นคือ สร้างคนคุณภาพที่เป็นคนดีและมีคุณธรรม แต่จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ที่ออกมา นั้นมีค่าความสัมพันธ์ที่ติดลบนั้นมีสาเหตุมาจากการพัฒนาการจัดการหลักสูตรเป็นแบบด้านเดียว กล่าวคือ ไม่ได้รับความร่วมมือในการมีส่วนร่วมจากผู้ปกครองนักเรียนเสียมากกว่า ซึ่งสังเกตได้จากการประชุมผู้ปกครองนักเรียน และกิจกรรมปฐมนิเทศ ที่ผู้ปกครองมักมีมุมมองว่าการจัดการหลักสูตรเป็นหน้าที่ของครู และสถานที่ศึกษาตลอดจนหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สอดคล้องกับแนวคิดของ ฌ็อง-ฌัก กูแซง (2546: 78) ได้อธิบายไว้ว่าระบบจัดการเรียนการสอนโดยทั่วไปจะมียุทธศาสตร์ประกอบด้วย 5 ส่วน อันได้แก่ ระบบจัดการหลักสูตร ระบบการสร้างบทเรียนระบบการทดสอบและประเมินผล ระบบส่งเสริมการเรียนรู้ และระบบจัดการข้อมูล และสอดคล้องกับแนวคิดของ รุ่ง แก้วแดง (2540:140-147) และได้เสนอหลักการในการจัดการเรียนการสอนสำหรับครูยุคใหม่ไว้ว่าครูควรให้การเรียนเป็นสิทธิหน้าที่และความรับผิดชอบของผู้เรียนให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางคือให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้และเอาใจใส่ผู้เรียนเป็นรายบุคคล รวมทั้งครูจะต้องทำตัวเป็นกัลยาณมิตรกับผู้เรียนด้วย นอกจากนี้ท่านยังได้เสนอกระบวนการสอน 10 ขั้นตอน ซึ่งประกอบด้วย 1) การศึกษารวบรวมข้อมูลของผู้เรียนเป็นรายบุคคล 2) การวิเคราะห์เพื่อค้นหาศักยภาพของผู้เรียน 3) การร่วมกับผู้เรียนในการสร้างวิสัยทัศน์ 4) การรวมวางแผนการเรียนรู้ 5) การแนะนำช่วยเหลือเรื่องเรียน 6) การสรรหาสื่อและอุปกรณ์ 7) การให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง 8) การเสริมพลังและสร้างกำลังใจ 9) การร่วมการประเมินผล 10) การเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความคิดเห็นว่าควรมีการจัดหลักสูตรท้องถิ่นแต่ละที่โดยให้ดูตามความเหมาะสมของสภาพท้องถิ่น ภูมิศาสตร์ ประเพณีและวัฒนธรรมของแต่ละแห่ง พร้อมกับมีการกระตุ้นให้ผู้ปกครองเปิดโอกาสให้เข้ามามีบทบาทของกิจกรรมของทางโรงเรียนมากขึ้น ในด้านอื่นๆ จากผลการวิจัย ได้แก่ การส่งเสริมการเรียนรู้ ระบบจัดการข้อมูล กระบวนการจัดการเรียนการสอน รูปแบบการใช้สื่อ พฤติกรรมการใช้สื่อ การเรียนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและการทดสอบและประเมินผลผู้วิจัยมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกับยอมรับผลการวิจัยที่ปรากฏออกมา เนื่องจากว่าในความเป็นจริงการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมี

ความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการเรียนการสอนต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ มาตรา 24(5) กำหนดให้ผู้สอนจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ โดยจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจ ความถนัดและความแตกต่างของผู้เรียน ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญและการประยุกต์ใช้ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง อันจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนให้เป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพ เกิดจิตวิทยาศาสตร์และเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต สอดคล้องกับแนวคิดของทิสนา แคมมณี (2549 :24) ให้ความเห็นว่าหลักการและกระบวนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีมีหลากหลาย พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้คัดสรรที่สำคัญ ๆ ไว้ส่วนหนึ่งที่จะช่วยแก้ปัญหาและปฏิรูปการจัดการศึกษาของไทยได้ ซึ่งสะท้อนให้เห็นในมาตราต่าง ๆ โดยเฉพาะตั้งแต่มาตราที่ 22-30 เช่น หลักการบูรณาการ หลักการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง หลักการเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง หลักการเรียนรู้ทักษะกระบวนการต่าง ๆ หลักการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม หลักการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง เป็นต้น ผู้สอน ครู จึงควรศึกษาเพื่อนำหลักการแนวคิด และแนวทางเหล่านั้นมาใช้ในการพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร และสนองเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาการที่จะจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางหรือเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้

7. ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนการสอน นักเรียนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมา ให้เข้มแข็งในสังคมยุคดิจิทัลมีข้อเสนอแนะเป็นดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 จากผลการวิจัย พบว่า การจัดการเรียนการสอนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมาในด้านพฤติกรรมการใช้สื่อมีการให้ความสำคัญน้อย มีการจัดการอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นจึงควรพัฒนาครู บุคลากรทางการศึกษา และผู้เรียนแบบคู่ขนานเพื่อโดยที่ต้องปรับทัศนคติระบอบความคิดในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้อินเทอร์เน็ตอย่างมีประสิทธิภาพและพัฒนาครูให้สามารถปรับตัวและเรียนรู้ร่วมกัน ในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ตลอดจนสร้างกฎกติกาการยาทาในการสื่อสารผ่านสังคมออนไลน์ เพื่อสร้างภูมิคุ้มกันในการดูแลผู้เรียนอันเป็นการเตรียมความพร้อมในการใช้สื่อสังคมออนไลน์ที่เหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักและเห็นความสำคัญของการใช้สื่อ

1.2 จากผลการวิจัย พบว่า ความเข้มแข็งของนักเรียนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมาในสังคมยุคดิจิทัล ด้านความสามารถในการคิดมีระดับความเข้มแข็งที่ต่ำที่สุด ดังนั้นควรมีการส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามารถในการคิดสังเคราะห์ได้ โดยฝึกฝนให้มีการคิดสังเคราะห์ การคิด อย่างสร้างสรรค์ในหลักสูตรวิชาหลัก เช่น วิชาคณิตศาสตร์ เน้นให้ผู้เรียนคิดเลขเป็น กล่าวคือ สามารถบวก ลบ คูณ หาร และมีวิธีการคิดได้หลายรูปแบบ วิชาภาษาไทยฝึก

การคิดอย่างสร้างสรรค์สอดแทรกการเล่าเรื่อง การแต่งประโยค การเรียงความ เพื่อฝึกการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และวิชาวิทยาศาสตร์ควรฝึกฝนในการตั้งสมมติฐาน และออกแบบการทดลองใหม่ๆ ด้วยตนเองเพื่อเป็นฝึกการคิดเป็นอย่างระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม โดยความสามารถในการแสดงออกถึงพฤติกรรม ทักษะการคิดขั้นพื้นฐาน

1.3 จากผลการศึกษา พบว่า ความสัมพันธ์ของการจัดการเรียนการสอนนักเรียนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมากับความเข้มแข็งในสังคมยุคดิจิทัล โดยรวมมีค่าความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง ควรมีการทบทวนนโยบายและวิธีการจัดสรรเงินงบประมาณใหม่ให้กับโรงเรียนขนาดเล็ก เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมในกลุ่มสถานศึกษาทุกระดับที่อาจจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาด้วย

14. จากผลการศึกษา พบว่า การจัดการหลักสูตรมีอิทธิพลสวนทางกันกับความเข้มแข็งในสังคมยุคดิจิทัลของนักเรียนระดับประถมในจังหวัดนครราชสีมา ควรมีการศึกษาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนการสอนในยุคดิจิทัลกับผู้เรียนในช่วงชั้นอื่นๆ เพื่อจักได้ข้อมูลที่หลากหลายและนำไปปรับปรุงใช้แต่ละระดับของการศึกษาในภาพรวมทั้งประเทศ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาวิจัยเรื่อง ระดับการจัดการเรียนการสอนระดับประถมในระดับภูมิภาค และระดับประเทศเพิ่มขึ้น เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ถึงระดับการจัดการเรียนการสอนระดับประถมที่สามารถนำข้อมูลที่ได้ไปพัฒนาต่อยอดในยุคดิจิทัลต่อไป

2.2 ควรมีการศึกษาวิจัยเรื่อง ระดับความเข้มแข็งของนักเรียนระดับประถมในเชิงคุณภาพภาคสนามโดยตรง เพื่อสะท้อนให้เห็นข้อมูลเชิงลึกที่ยังไม่สามารถวัดผลในเชิงปริมาณได้ ทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นรูปธรรมและชัดเจนมากกว่านี้ ซึ่งสามารถนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ในการสร้างความเข้มแข็งของระบบการจัดการศึกษาไทยให้เท่าทันยุคสมัยที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

2.3 ควรมีการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยอิทธิพลต่อทิศทางการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนของนักเรียนระดับประถมในอนาคต เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีอิทธิพลอื่นๆ ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของนักเรียนประถมศึกษาอย่างหลากหลายที่นอกเหนือจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

- ขนิษฐา จิตแสง. (2556). พฤติกรรมและรูปแบบการใช้บริการบนสื่ออินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดขอนแก่น. วารสารมนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์ 30 (2) พ.ค. - ส.ค. 2556น, 217-218.
- ทศนา ขมมณี. (2549). 14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุหงา ชัยสุวรรณ และพรพรรณ ประจักษ์เนตร. (2558). พฤติกรรมการใช้สื่อใหม่ของวัยรุ่นอายุระหว่าง 10-19 ปี.งานวิจัยที่ได้รับทุนสนับสนุนจากสมาคมวิทยุและสื่อเพื่อเด็กและเยาวชน (สสดย.) และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.). วารสารการสื่อสารและการจัดการนิตาปีที่ 1 ฉบับที่ 1 (มกราคม – เมษายน). (31-57).
- ปรีดี แสงวิรุณ. (2555). การพัฒนาการสอนแบบวิศวกรรมดิจิทัลโดยโครงงานเป็นฐาน,วารสารการอาชีวและเทคนิคศึกษา.ปีที่ 2, ฉบับที่ 3 มกราคม –มิถุนายน 2555.
- ภารดี อนันต์นาวิ. (2552). หลักการ แนวคิด ทฤษฎีทางการบริหารการศึกษา. ชลบุรี : ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ณยศ สงวนสิน. (2546). การสร้างชุดกิจกรรมปฏิบัติการคณิตศาสตร์โดยเทคนิคการสอนแบบอุปนัย-นิรนัยเรื่องพหุนามของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.สารนิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- รุ่ง แก้วแดง. (2540). ปฏิวัติการศึกษาไทย. กรุงเทพมหานคร: มติชน.
- วิทยากร เชียงกุล. (2553). สภาวะการศึกษาไทย การแก้ปัญหาและการปฏิรูปการศึกษาไทย อย่างเป็นระบบแบบองค์รวม. กรุงเทพมหานคร : วี ที ซี คอมมิวนิเคชั่น.
- สำเร็จ นางสีคุณ. (2557). การใช้กลยุทธ์การจัดการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ที่เน้นการให้เหตุผลแบบนิรนัยเชิงสมมติฐานผ่านสื่อการเรียนรู้ดิจิทัลเรื่องพันธุกรรมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการให้เหตุผลเชิงวิทยาศาสตร์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นชั้นปีที่ 3 . วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อนงค์ วิชัยรัมย์. (2554). การบริหารจัดการหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนในตำบลดงใหญ่ อำเภอฟิมาย สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต 7.วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชา การบริหารการศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ.

- อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ. (2553). วัยเด็กและการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์สยามมิส พับ
ลิชชิง แฮ้าส์.
- อมร โต๊ะทอง. (2555). พฤติกรรมและผลกระทบการใช้อินเทอร์เน็ตผ่านโทรศัพท์เคลื่อนที่ของวัยรุ่น
ในเขตกรุงเทพมหานคร.วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาการศึกษาคณะ
วิทยาศาสตร์สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- Yamane, Taro. (1973). Statistics: an introductory analysis. New York: Harper and
Row.